

ha un risc molt més alt que al fer castells; però com que són esports coneguts no es reacciona tiellant d'inconscients els pares que deixen practicar-los als seus fills.

En el suplement de La Vanguardia de Medicina i Salut de fa un any i mig hi havia un estudi sobre l'accidentalitat de les activitats esportives. Partint del nombre de practicants, hores de dedicació, accidents, gravetat de les lesions, etc. s'obtenia un coeficient. Recordo que el fer castells estava bastant enrera i era 3,5 vegades menys perillós que el futbol.

Què es desconeix de les colles castelleres per fer aquesta afirmació d'inconsciència?

Que els castellers som els primers conscients del risc que hi ha al bastir un castell, coneixem el grau de dificultat de cada castell i no es tira un castell si no hi ha garanties d'èxit, per exemple, pinya suficient. Per això, a part de les actuacions a la plaça, assagem dos dies la setmana de febrer a octubre, sobretot la canalla que comença els assajos una hora abans. Durant alguns mesos de l'any es va a un gimnàs on cadascú té uns exercicis específics assignats d'acord amb la funció que realitza en el castell. Concretament, la canalla treballa l'equilibri i l'enfortiment de la musculatura de les extremitats.

Que és a través dels assajos i de pujar moltes vegades que cada una de les parts del castell, pinya, tronc i canalla, es prepara i agafa confiança en l'aixecament del castell.

Que malgrat tota aquesta preparació, i ara ve el més important, **la llibertat del nen o nena és decisiva**. Quants dies hi ha que no coronem un castell perquè la canalla diu no, ja sigui perquè no veu segur el castell i agafa por o perquè no té confiança ja que els assajos no han estat prou seriosos o simplement perquè no té el dia?

A les colles he vist pares i mares animar els seus fills a pujar, felicitar-los i premiar-los al baixar per l'esforç realitzat. No n'he vist mai cap que forçés i obligués un nen/a a pujar amenaçant-lo amb un càstig.

Es desconeix que, contràriament, la pràctica castelleres resulta molt educativa pels infants, perquè aprenen que per aconseguir un objectiu cal esforçar-se i treballar, coneixen en viu el treball en equip i, en resum, aprenen a ser responsables. **Els seus pares són ben conscients** del treball que es realitza i resulten ser uns pares **ben afortunats**.

Aquesta temporada passada les colles

4 de 7 descarregat a la Porxada per Mans Unides. De mica en mica es va agafant el ritme de la temporada anterior.

castelleres han arribat a 52, amb més de 5.000 participants. En pocs anys el món casteller ha sofert un auge important. Vols dir que ja no són massa els pares inconscients?

Eduard Botifoll

SILENCI!

El 24 de novembre vaig poder comprovar que a vegades els tòpics dessitjats es converteixen en realitat. Com sempre, vaig fer de tap en una pinya dels Bordegassos (el típic de les baixetes i mares com jo) i puc ben jurar que tot i ser molt endins de la pinya s'hi podia sentir una mosca volar. Si això es produís a la nostra colla, si fóssim capaços de callar sempre, tant si la canalla es fa enrera com si ens claven un colze, crec que tot seria més fàcil perquè, des d'allà a dalt, la canalla només sent crits que els provoquen incertesa i inseguretat ja que no poden distingir què se'ls està dient i això produeix confusió que fa que en lloc de pujar s'espantin i baixin. En canvi, si calléssim sentirien tots una

sola veu, aquella que els ha de donar força i confiança, la del cap de canalla.

Dolors Fabra
(mare de la Martona)

L'EQIP DE CANALLA

Com a membres responsables de la canalla ens agradaria explicar el funcionament del nou Equip de Canalla.

Primer de tot, voldríem puntualitzar que aquest any hem decidit que caldria aprofundir en l'aspecte psicològic paral·lelament amb el tècnic, ja que l'any passat vam treballar més l'aspecte tècnic fins que ens vam trobar el problema a sobre. De fet, aquest any no sabem si ens en sortirem prou bé, però el tema psicològic el tenim tant o més en compte que el tècnic. El problema de la canalla el tenen totes les colles, tard o d'hora, però les colles grans, com Minyons o Vilafranca que tenen més recursos castellers, poden canviar la canalla dels castells.

